

Yesuksen Kristuksen ilmestys - Numero kolme

Profeetallisten perustusten paljastaminen: Tutkielma Ilmestyskirjasta ja totuuden tiestä

Jeff Pippenger

2023-08-21

“Niinpä etsiessämme peltoa ja kaivaessamme totuuden kallisarvoisia jalokiviä kätketyt aarteet havaitaan. Odottamatta löydämme kallisarvoista malmia, joka on koottava ja säilytettävä aarteen tavoin. Ja etsintää on jatkettava. Tähän asti hyvin suuri osa löydetystä aarteesta on ollut lähellä pintaa, ja se on saatu helposti. Kun etsintä toimitetaan asianmukaisesti, tehdään kaikki mahdollinen ymmärryksen ja sydämen puhtaana säilyttämiseksi. Kun mieli pidetään avoimena ja se tutkii lakkaamatta ilmoituksen peltoa, me löydämme rikkaita totuuden esiintymiä.”

”Vanhat totuudet paljastuvat uusissa näkökohdissa, ja esiin tulee totuuksia, jotka on etsinnässä sivuutettu. Väkeviä totuuksia on ollut haudattuina eksytyksen sofistiikan alle, mutta ne löydetään ahkeralle etsijälle. Kun hän löytää totuuden kallisarvoisten jalokivien aarrekammion ja avaa sen, se ei ole ryöstöä; sillä kaikki, jotka näitä jalokiviä arvostavat, saavat omistaa ne, ja silloin heilläkin on aarrekammio avattavana toisille. Se, joka jakaa, ei riistä itseltään aarretta; sillä tarkastellessaan sitä voidakseen esittää sen sellaisella tavalla, että se vetäisi toisia puoleensa, hän löytää uusia aarteita....”

”Niiden, jotka seisovat kansan edessä totuuden opettajina, tulee käsitellä suuria aiheita. Heidän ei tule käyttää kallisarvoista aikaa vähäpätöisistä asioista puhumiseen. Tutkikoot he Sanaa ja saarnatkoot Sanaa. Olkoon Sana heidän käsissään terävänä, kaksiteräisenä miekkana. Todistakoon se menneistä totuuksista ja osoittakoon, mitä tulevaisuudessa on oleva.

”Lisääntynyt valo on loistava kaikkien profetian suurten totuuksien ylle, ja ne nähdään tuoreina ja kirkkaina, sillä Vanhurskauden Auringon kirkkaat säteet valaisevat kaiken.”
Manuscript Releases, volyymi 1, 37–40.

Uskon, että olen nyt edellisissä artikkeleissa esittänyt riittävästi profeetallisia vertauskuvia, jotta meillä olisi hyvä viitekohta, kun alamme edetä Ilmestyskirjan läpi. Jos luet näitä artikkeleita verkossa, toivon, että ymmärrät artikkeleiden olevan päivämäärän mukaan järjestyksessä. Ymmärrän, että artikkeleita seuraavien joukossa on niitä, joille suurin osa siitä, mitä jaan, on jo tuttua, ja pyydän heiltä anteeksi kaikkea toistoa. Olen pyrkinyt antamaan riittävästi raamatullista tukea niille totuuksille, joita käsittelemme, jotta joku, jolle Future for American käyttämät periaatteet ovat uusia, ymmärtäisi ja pysyisi mukana, vaikka häneltä saattaisikin puuttua se perehtyneisyys näihin käsitteisiin, joka monilla meistä jo on.

Ilmestyskirjassa on avautunut eräitä hyvin voimallisia totuuksia, joita en vielä äskettäin ollut koskaan tunnistanut. Voisin yksinkertaisesti tuoda nämä totuudet julkisuuteen yrittämättä ensin rakentaa niille profeetallista perustaa ennen niiden esittämistä, mutta totuudet ovat niin uusia ja niin vakavia, etten ole ollut halukas esittämään niitä ilman jotakin perustusta, jolle ne voisi asettaa; uskon, että ne on kuvattu Ilmestyskirjan sinettien avaamisena, joka tapahtuu juuri ennen kuin

armonaika päättyy.

Ja hän sanoo minulle: Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä. Joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, olkoon yhä saastainen; ja joka on vanhurskas, harjoittakoon yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä. Ilmestys 22:10, 11.

Jeesus esitti totuuden opettamisesta periaatteen, jonka uskon soveltuvan tähän. Tämä periaate on sijoitettu Pyhän Hengen työn määrittelyn yhteyteen.

Ja kun hän tulee, hän näyttää maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isäni tykö, ettekä te enää minua näe; tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu. Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta nyt te ette voi sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen; sillä hän ei puhu itsestään, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Joh. 16:8–16.

Kun Kristus sanoi: ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa”, se vahvistaa vakaumukseni siitä, että nyt on paljon jaettavaa, mutta näiden totuuksien perustaksi tulisi ensin olla looginen lähtökohta. Edellä olevat jakeet osoittavat kuitenkin, että kolmen enkelin sanomat esitetään Pyhän Hengen työnä, joka nuhtelee ”maailmaa synnistä ja vanhurskaudesta ja tuomiosta”. Nuo kolme sanomaa muodostavat viimeisen varoitussanoman, joten tämä kohta, joka määrittelee Pyhän Hengen työn, on tärkeä todistus, sillä se korostaa, että sanoma ymmärretään asteittain ja että sen ymmärtävät ainoastaan ne, joilla on Pyhän Hengen öljy. Johannes Ilmestyskirjassa edustaa juuri tätä totuutta, kun hän ilmaisee olevansa sapattia palvova seitsemännen päivän adventisti maailman lopulla.

Minä olin Hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan äänen. Ilmestys 1:10.

Maailman lopun ajan seitsemännen päivän adventistit, jotka ymmärtävät Ilmestyskirjassa avatun sanoman, tekevät niin, koska he ovat ”Hengessä”. Sen vertauksen yhteydessä, jonka meille on sanottu ”kuvaavan adventtikansan kokemusta”, Johannes on viisas neitsyt, sillä hänellä on Hengen öljy. Hän edustaa maailman lopun ajan viisaita neitsyitä, jotka kuulevat suuren äänen ”takanaan”. Hänen ”takanaan kuuluva ääni” on Alfa ja Omega, kuten aivan seuraava jae osoittaa, ja ääni kehottaa häntä palaamaan vanhoille poluille ja vaeltamaan niillä.

Näin sanoo Herra: Asettukaa teille, katselkaa ja kysykää ikivanhoja polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme vaella sitä. Jeremia 6:16.

Jeremian tarkoittama ”lepo” on Pyhän Hengen vuodatus jälkisateen aikana. Seuraavassa jakeessa Jeremia esittää toisen kuvauksen tyhmistä neitsyistä, jotka kieltäytyvät palaamasta adventismin perustuksiin (vanhoille poluille) ja vaeltamasta niillä.

Minä asetin myös vartijoita teidän ylitsenne, sanoen: Kuulkaa pasuunan ääntä. Mutta he sanoivat: Emme kuule. Jeremia 6:17.

Kun Johannes kuulee takanaan äänen, joka ohjaa hänet vanhoille poluille eli adventismin perustuksille, ääni, jonka hän kuulee, on kuin pasuuna. Tuo ääni välittyy niiden ”vartijain” kautta, jotka Jumala asetti adventismin ylle. Isä Miller oli se vartija, joka puhalsi varoituspasuunaan adventismin alussa ensimmäisen enkelin julistuksen aikana, julistaen tuomion alkaneen. Mutta Johannes edustaa erityisesti niitä, jotka julistavat kolmannen enkelin sanomaa ilmoittaen tuomion päättymisestä. Hän edustaa niitä, jotka palaavat niille perustuksille, jotka Jumala pystytti Millerin työn kautta.

Olemme vuosien kuluessa toistuvasti osoittaneet (ja se voidaan löytää Habakukin tauluista), että ensimmäisen enkelin sanoma, ”pelätkää Jumalaa”, on synnistä vakuuttamista varten, että toisen enkelin sanomassa vanhurskaus tulee ilmi ja että kolmas osoittaa tuomion. Nämä ovat kolmen enkelin kolme vaihetta ja samalla myös Pyhän Hengen työn kolme vaihetta. Nämä kolme vaihetta ovat kuvattuina myös niissä kolmessa heprealaisessa kirjaimeissa, joista muodostuu heprealainen sana, joka on käännetty sanaksi ”totuus”. Johanneksen kuudennestatoista luvusta olevassa kohdassa Jeesus puhuu Pyhän Hengen työstä johdattaessaan Jumalan kansaa ”kaikkeen totuuteen” samalla kun Hän myös näyttää heille ”tulevaiset”. Kuitenkin Jeesus sanoo, että Hänellä on ”paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi sitä nyt kantaa”.

Toivon, että olette ymmärtäneet jotakin siitä merkityssisällöstä, joka sisältyy hepreankieliseen sanaan, joka on käännetty sanalla ”totuus”. Sillä olemme vasta alkaneet soveltaa tuota vertauskuvaa tutkimukseemme. Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolmessa ensimmäisessä jakeessa Jumalan ja ihmisen välinen viestintäprosessi yksilöidään. Se yksilöidään jo ennen kuin Ilmestys tunnistaa jumaluuden kolmiyhteisen luonteen. Se saa toisen todistajan Ilmestyskirjan viimeisissä jakeissa, ja näin tehdessään se, ”rivi rivin päälle” sovellettuna, tuottaa lisää valoa.

Kun lisäämme 1. Mooseksen kirjan 1:1–2:3, löydämme kolmannen todistajan ja toisen profeetallisen linjan asetettavaksi kahden edellisen linjan rinnalle Ilmestyskirjan alussa ja lopussa.

Sitten lisäämme Vanhan testamentin viimeisen lupauksen, joka osoittaa tulevan Elia, ja meillä on neljä profeetallista linjaa.

Sitten lisäämme Uuden testamentin ensimmäisen luvun, ja meillä on viisi linjaa yhdistettäväksi, jotta voimme muodostaa sen lopullisen sanoman, joka löytyy Raamatusta, kun Alfa ja Omega -periaatetta sovelletaan kaikkiin linjoihin. Jos saattaisimme päätökseen ne viisi linjaa, jotka olemme jo tunnistaneet, soveltamalla tätä periaatetta kauttaaltaan noihin viiteen linjaan, silloin meidän tulisi odottaa näkevämme Matteuksen lopun ja Johanneksen lopun todistavan samasta tiedosta kuin kaikki ne viisi ”ensimmäisen ja viimeisen” profeetallista linjaa, joita tarkastelemme.

Avattava sanoma on vahvistettu Ilmestyskirjassa, joten se on muiden linjojen viitekohta, sopusoinnussa sen kanssa, että sisar White ilmoittaa meille, että ”kaikki Raamatun kirjat kohtaavat ja päättyvät Ilmestyskirjaan”. Ilmestyskirjan kolmen ensimmäisen jakeen sanoma yksilöi sen menettelytavan, jota Jumala käyttää välittääkseen sanansa Johannekselle kirjoitettavaksi ja

seurakunnille lähetettäväksi. Uuden testamentin ensimmäinen kirja, kuten on jo todettu, esittää Jeesuksen Kristuksen sukuluettelon, ja se alkaa hyvin valaisevalla huomiolla.

Jeesuksen Kristuksen, Daavidin pojan, Aabrahamin pojan, sukukirja. Matteus 1:1.

Jeesus päätti suoran vuorovaikutuksensa saivartelevien juutalaisten kanssa vaientamalla heidät aiheella ”Daavidin poika”, aiheella, jonka juutalaiset olisivat voineet ymmärtää vain, jos he olisivat ymmärtäneet raamatullisen alun ja lopun periaatteen. He eivät ymmärtäneet, eikä useimpikaan adventisteista ymmärrä. Jokainen, joka haluaa väittää historian toistumisen periaatetta vastaan, osoittaa, ettei hän ymmärrä, että muinainen Israel on nykyajan Israelin esikuva, ja heidän haluttomuutensa uskoa tuohon periaatteeseen on täsmälleen sama haluttomuus, joka muinaisen Israelin lopussa ilmeni saman periaatteen ymmärtämistä kohtaan. Jeesus esitti tuon periaatteen viimeisessä arvoituksessaan juutalaisille ohjaamalla heidät siihen arvoitukseen, kuinka Daavidin Herra saattoi olla myös Daavidin poika.

Johanneksen ensimmäinen luku osoittaa, että alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana on Jumala, ja Sana loi kaikki. Tämä on tietenkin sopusoinnussa niiden muiden kohtien kanssa, joihin viittaamme. Ja jos sitten tarkastelemme Johanneksen evankeliumin viimeisiä sanoja, näemme Pietarin, joka kuultuaan Jeesuksen kuvaavan, kuinka hän kuolisi, kysyvän Jeesukselta, mitä tapahtuisi apostoli Johannekselle.

Pietari nähdessään hänet sanoi Jeesukselle: Herra, entä tämä mies? Jeesus sanoi hänelle: Jos minä tahdon, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun kuuluu? Seuraa sinä minua. Niin levisi tämä sana veljien keskuuteen, ettei se opetuslapsi kuolisi; mutta Jeesus ei sanonut hänelle, ettei hän kuolisi, vaan: Jos minä tahdon, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun kuuluu? Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja on kirjoittanut nämä; ja me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi. On myös paljon muuta, mitä Jeesus teki, ja jos ne kirjoitettaisiin yksitellen, luulen, ettei koko maailma mahtuisi niihin kirjoihin, jotka olisi kirjoitettava. Aamen. Johannes 21:21–25.

Pietari halusi tietää, kuinka Johannes kuolisi, tai kuolisiko Johannes lainkaan. Vastaus toistetaan kohdassa kahdesti, kun Jeesus lausui sen ja sitten Johannes toisti sen: ”Jos minä tahdon, että hän [Johannes] jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinulle kuuluu?” Johannes eli Jeesuksen toiseen tulemukseen asti.

Voit nähdä tai kuulla tuon ”totuuden” vain, jos uskot historian toistuvuuteen, ja myös siihen, että se historia, jonka on määrä toistua, toistuu maailman lopussa. Maailman loppu on se paikka, jossa Johannes oli kirjoittaessaan Ilmestyskirjan. Johanneksen evankeliumin viimeinen kirja on sopusoinnussa muiden alun ja lopun linjojen kanssa, sillä se sijoittaa Johanneksen niiden tapahtumien historiaan, jotka johtavat toiseen tulemukseen, missä hän, edustaen niitä, jotka julistavat viimeisen varoitussanomaa, lähettää tuon sanoman seurakunnille.

Varhaiskristittyjen päivinä Kristus tuli toisen kerran. Hänen ensimmäinen tulemuksensa oli Betlehemissä, kun Hän tuli pienokaisena. Hänen toinen tulemuksensa oli Patmoksen saarella, kun Hän ilmaisi itsensä kirkkaudessa Johannes Ilmestyskirjan näkijälle, joka ”kaatui Hänen jalkojensa juureen ikään kuin kuolleen” nähdessään Hänet. Mutta Kristus vahvisti häntä

kestämään näyn ja antoi sitten hänelle sanoman kirjoitettavaksi Aasian seurakunnille, joiden nimet kuvaavat jokaisen seurakunnan ominaispiirteitä.

Valo, jonka Kristus ilmoitti palvelijalleen profeetalle, on meitä varten. Hänen ilmestyksessään annetaan kolmen enkelin sanomat sekä kuvaus enkelistä, jonka oli määrä laskeutua taivaasta suurella voimalla ja valaista maa kirkkaudellaan. Siinä annetaan varoituksia siitä jumalattomuudesta, jota olisi olemassa viimeisinä päivinä, sekä pedon merkistä. Meidän ei tule ainoastaan lukea ja ymmärtää tätä sanomaa, vaan julistaa se maailmalle selvin, erehtymättömin äänin. Esittämällä nämä Johannekselle ilmoitetut asiat me kykenemme herättämään ihmiset.” Manuscript Releases, osa 19, 41.

Johanneksen evankeliumin loppu osoittaa tiedonvälitysprosessin samaksi kuin Ilmestyskirjan kolmessa ensimmäisessä jakeessa, sijoittamalla Johanneksen profeettallisesti toisen tulemisen historiaan. Näin Jeesuksen ensimmäistä ”toista tulemistä” (Patmos) käytetään havainnollistamaan Hänen viimeistä ”toista tulemistaan”. Se liittyy täydellisesti muihin tarkastelemiimme linjoihin, sillä se esittää Johanneksen maailman lopussa, Patmoksella, missä hän vastaanottaa Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen. Entä Matteuksen kirjan loppu?

Silloin ne yksitoista opetuslasta menivät Galileaan, sille vuorelle, jonne Jeesus oli määrännyt heidät. Ja nähdessään hänet he kumarsivat häntä; mutta muutamat epäilivät. Ja Jeesus tuli heidän luoksensa ja puhui heille sanoen: Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää; ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti. Amen. Matteus 28:16–20.

Kyseisessä kohdassa kaikki valta annetaan Jeesukselle, ja tämä olisi tietenkin Hänen luova voimansa. Ja sitten Hän antaa käskyn kastaa Isän, Pojan ja myös Pyhän Hengen nimeen, sen Hengen, joka liikkui vetten päällä Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa luvussa yksi, sekä niiden seitsemän hengen nimeen, jotka ovat Jumalan valtaistuimen edessä. Tämä kohta osoittaa, että kristittyjen tulee tunnustaa taivaallisen kolmikon kolme persoonaa kolmena erillisenä olentona. Matteuksen loppu lisää riveihin samoin kuin muut kuusi.

”Kristus on tehnyt kasteesta sisäänpääsyn merkin hengelliseen valtakuntaansa. Hän on tehnyt siitä nimenomaisen ehdon, johon kaikkien on alistuttava, jotka haluavat tulla tunnustetuiksi Isän, Pojan ja Pyhän Hengen vallan alaisiksi. Ennen kuin ihminen voi löytää kodin seurakunnassa, ennen kuin hän astuu Jumalan hengellisen valtakunnan kynnyksen yli, hänen tulee vastaanottaa jumalallisen nimen leima: ’Herra on meidän vanhurskaudemme.’ Jeremia 23:6.

”Kaste on mitä juhlallisin maailmasta luopuminen. Ne, jotka kastetaan Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen kolminkertaiseen nimeen, julistavat aivan kristillisen elämänsä kynnyksellä julkisesti, että he ovat hylänneet saatanan palveluksen ja tulleet kuninkaallisen perheen jäseniksi, taivaallisen Kuninkaan lapsiksi. He ovat totelleet käskyä: ’Lähtekää pois heidän keskeltään ja erotkaa heistä, ... älkääkös koskeko saastaiseen’; ja heissä toteutuu lupaus: ’Minä otan teidät vastaan ja olen oleva teidän Isänne, ja te olette minun poikiani ja tyttäriäni, sanoo Herra,

Kaikkivaltias.’ 2. Korinttolaiskirje 6:17, 18.”

”Kun kristityt alistuvat kasteen juhlalliseen toimitukseen, Hän merkitsee muistiin sen lupauksen, jonka he antavat pysyäkseen Hänelle uskollisina. Tämä lupaus on heidän uskollisuudenvalansa. Heidät kastetaan Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Näin heidät yhdistetään taivaan kolmeen suureen voimaan. He sitoutuvat luopumaan maailmasta ja noudattamaan Jumalan valtakunnan lakeja. Tästä lähin heidän tulee vaeltaa uudessa elämässä. Heidän ei enää tule seurata ihmisten perinnäissääntöjä. Heidän ei enää tule käyttää epärehellisiä menettelytapoja. Heidän tulee totella taivaan valtakunnan säädöksiä. Heidän tulee etsiä Jumalan kunniaa. Jos he pysyvät uskollisina lupaukselleen, heille annetaan armoa ja voimaa, jotka tekevät heidät kykeneviksi täyttämään kaiken vanhurskauden. ’Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat Hänen nimeensä.’” Evangelism, 307.

Jeesus havainnollistaa lopun alun avulla Sanassaan, sillä Hän on Sana, ja Hän on Alfa ja Omega.

Näiden seitsemän linjan yhdistäminen rakentaa hyvin yksityiskohtaisen kuvan Jumalan ja ihmisen välisestä kommunikaatioprosessista, samalla kun monet muut ratkaisevat ja tärkeät totuudet tuodaan esiin ja vahvistetaan muiden ”linjojen” todistajien kautta. Seitsemän profetian ”linjaa”, jotka edustavat Alfaa ja Omegaa. Mutta entä Malakian kirja?

Malakian kirja on ankara nuhde adventismin uskottomia pappeja vastaan. Se alkaa tunnistamalla kaksi adventismissä olevaa palvojien luokkaa maailman lopulla.

Herran sanan ennustus Israelille Malakian kautta. Minä olen rakastanut teitä, sanoo Herra. Mutta te sanotte: Missä sinä olet osoittanut meille rakkautesi? Eikö Eesau ollut Jaakobin veli? sanoo Herra. Ja kuitenkin minä rakastin Jaakobia. Mal. 1:1, 2.

Malakia ilmoittaa meille edelleen, että maailman lopussa olevat kaksi palvojien ryhmää ovat kaksi pappien ryhmää.

Ja nyt, te papit, tämä käsky on teitä varten. Ellette kuule, ellette pane sitä sydämellenne antaaksenne kunnian minun nimelleni, sanoo Herra Sebaot, minä lähetän teidän päällenne kirouksen, ja minä kiroan teidän siunauksenne; totisesti, minä olen jo ne kironnut, koska ette pane sitä sydämellenne. Malakia 2:1, 2.

Malakian alku esikuvallistaa laodikealaisen ja filadelfialaisen sanoman kahden pappisluokan avulla. Pappeja käsketään ”kuulemaan”. Johannes edustaa niitä pappeja, jotka kuulevat, ja pappi edustaa Jumalan liiton valittua kansaa. He ovat jo kirottuja, ja heidät kirotaan uudelleen, jos he eivät ”kuule” eivätkä ”ota sitä sydämelleen” tai eivät ”tahdo” ”ottaa sitä sydämelleen”.

Ja tekin, niin kuin elävät kivet, rakennutte hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat otollisia Jumalalle. Sentähden myös Raamatussa sanotaan: Katso, minä lasken Siioniin kulmakiven, valitun, kalliin; eikä se, joka häneen uskoo, joudu häpeään. Teille siis, jotka uskotte, hän on kallis; mutta tottelemattomille se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulman pääkiveksi, ja kompastuskiveksi ja pahennuksen kallioksi niille, jotka kompastuvat sanaan ja ovat

tottelemattomia; siihen heidät myös on pantu. Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuuskansa, julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen ette olleet mikään kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa, jotka ette olleet armahdetut, mutta nyt olette armahdetut. 1 Piet. 2:5–10.

Papit ovat Jumalan valittu kansa, jota koetellaan temppelin perustuksessa olevalla ”kulmakivellä”. Kulmakivi on se, jonka mukaan kaikki muut peruskivet suunnataan, ja lisäksi se on kivi, joka kantaa koko temppelin painon. Millerin kulmakivi oli 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”. Kulmakivi eli kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tosikertomus temppelin rakentamisesta, jota kuvataan hyvin täsmällisesti Profetian Hengen kirjoituksissa. Eräs seikka ensimmäisestä hylätystä kivistä on se, että se pantiin syrjään sen jälkeen, kun se oli hylätty, ja siitä hetkestä lähtien temppelin rakentajat kompastuivat säännöllisesti kulmakiveen, joka oli pantu syrjään heidän työalueelleen. Se oli loukkauskivi.

Malakiassa Jumala ilmoittaa jumalattomille papeille, jotka tunnetaan myös tyhminä laodikealaisina neitsyinä, että hän on aikova ja on jo ”kironnut” heidät. Hän kiroaa heidät, koska he eivät ”kuule” eivätkä ”pane” Elian sanomaa sydämelleen. Elian sanoma kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen. Heidän sydäntensä kääntyminen merkitsee isistä ja lapsista kertovan Elian sanoman kuulemista, mikä on ensimmäisen ja viimeisen periaate. Ensimmäisen ja viimeisen sanoman kuuleminen ei riitä; se täytyy panna sydämelle. Elian sanoman hyväksyminen on sen panemista sydämelle. Jos pappi ei kuule tuota periaatetta, hänet kirotaan.

He toivat kirouksen päällensä, kun he vuonna 1863 alkoivat hylätä aivan ensimmäisen perustavan totuuden, jonka Miller löysi, eivätkä ole tehneet muuta kuin jatkaneet tuota hylkäämistä aina tähän päivään saakka. Mutta vaikka asteittain etenevä kirous alkoi vuonna 1863 (sillä he ovat jo kirottuja), tulevassa aikamuodossa ilmaistu kirous toteutuu silloin, kun heidät sunnuntailaissa syljetään ulos Herran suusta. Malakian alku havainnollistaa loppua, sillä loppu edustaa viimeistä varoitusta, joka annetaan viisaille ja tyhmille papeille. Malakiassa viisaat ja tyhmit esitetään Eesauna ja Jaakobina. Vanhempi veli edustaa esikoisoikeuden kautta saatua liittoa ensiksi syntyneenä, vastakohtana nuoremmalle veljelle. Vanhempi on ensimmäinen ja nuorempi viimeinen.

Malakiassa sekä Eesau että Jaakob ovat laodikealaisia adventisteja, mutta jälkimmäinen kuuli lopulta Herran ”äänen”, teki parannuksen, ja hänen nimensä muutettiin Israeliksi. Vanhin, ensimmäinen, ei kuullut. Jaakob kuuli Herran äänen sinä yönä, jona hän uneksi ja näki enkelien nousevan ja laskeutuvan tikkaita pitkin, jotka edustivat Kristusta. Jaakob edustaa maailman lopun laodikealaisia adventisteja, jotka kääntyvät laodikealaisista filadelfialaisiksi, kun he kokevat Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolme ensimmäistä jaetta, kuten Johannes sekä Jaakobin uni nousevien ja laskevien enkelien tikapuista havainnollistavat. Tuo kokemus merkitsee Jaakobin kääntymyksen alkua Israeliksi, filadelfialaiseksi. Jaakobin kääntymyskertomuksen päätös on silloin, kun hän painii Kristuksen kanssa Penuelissa. Näin Jaakobin esikoisoikeutta koskeva kertomus alkaa Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolmesta ensimmäisestä jakeesta, kun viimeisen varoitussanoman sinettien avaaminen tapahtuu, ja päättyy seitsemän viimeisen vitsauksen aikana,

ahdistuksen aikana.

Kaikki neljä alkujen ja loppujen joukkoa, ”rivi rivin päälle”, todistavat Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanomasta. Kysymys on siitä, kuulevatko mielettömät papit vai eivätkö kuule.

Autuas se, joka lukee, ja autuaita ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:3.

Viisaat papit, jotka kuulevat, mitä Henki seurakunnille sanoo, kuulevat Eliaa sanoman. Miller oli Elia, ja jotkut kuulivat, mutta toiset kieltäytyivät.

”Tuhansia johdettiin omaksumaan William Millerin saarnaama totuus, ja Jumalan palvelijoita nostettiin esiin Eliaa hengessä ja voimassa julistamaan sanomaa. Jeesuksen edelläkävijän Johanneksen tavoin ne, jotka saarnasivat tätä juhlallista sanomaa, tunsivat olevansa pakotettuja panemaan kirveen puun juurelle ja kutsumaan ihmisiä tekemään parannukseen soveliaita hedelmiä. Heidän todistuksensa oli omiaan herättämään ja voimallisesti vaikuttamaan seurakuntiin sekä ilmaisemaan niiden todellisen luonteen. Ja kun juhlallinen varoitus paeta tulevaa vihaa kaikui, monet seurakuntiin liittyneistä ottivat vastaan parantavan sanoman; he näkivät luopumuksensa ja nöyryivät Jumalan edessä katkerain parannuksen kyynelten sekä syvän sieluntuskan vallassa. Ja kun Jumalan Henki lepäsi heidän päällään, he auttoivat kuuluttamaan huutoa: ‘Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.’” Early Writings, 233.

Milleriä esikuvallisina hahmoina olivat sekä Elia että Johannes Kastaja, sillä Johannes Kastaja valmisti tietä Kristuksen ensimmäiselle tulemukselle ja Miller valmisti tietä sille, että Kristus tulisi taivaallisen pyhäkön kaikkeinpyhimpään 22. lokakuuta 1844. Malakia yksilöi suoraan Johanneksen ja Millerin työn.

Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni. Ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka pysyy pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin sulattajan tuli ja niin kuin vaatehuuhtojain saippua. Ja hän istuu sulattajana ja hopean puhdistajana; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, että he toisivat Herralle uhrilahjan vanhurskaudessa. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Ja minä lähestyn teitä tuomiolle, ja minä olen oleva nopea todistaja velhoja vastaan ja avionrikkokkia vastaan ja väärin vannojia vastaan ja niitä vastaan, jotka sortavat palkkalaista hänen palkassaan, leskeä ja orpoa, ja jotka vääntävät muukalaisen oikeuden, eivätkä pelkää minua, sanoo Herra Sebaot. Sillä minä, Herra, en muutu; sen tähden te, Jaakobin lapset, ette ole hävinneet. Malakia 3:1–6.

Historiansa „vartiomiehenä” Millerin työ merkitsi temppelin perustusten nostamista. Hänen työnsä alussa täytyy kuvata työtä, joka edustaa temppelin loppuunsaattamista. Tuo viimeinen työ vaatii toisen vartiomiehen antamaan pasuunalle selvän äänen. Miller ja ensimmäisen enkelin sanoma ilmoittivat tuomion alkamisen, ja se vartiomies, jota Miller adventismin lopussa esikuvallisesti edustaa, ilmoittaa tuomion päättymisen.

Malakiassa Herra lupaa tuoda tuomion ”noitia vastaan ja avionrikkomia vastaan ja väärin vanhoja vastaan ja niitä vastaan, jotka sortavat palkollista hänen palkassaan, leskeä ja orpoa, ja jotka vääntävät muukalaisen oikeuden, eivätkä pelkää minua.” Ne, jotka tässä tunnustetaan, ovat niitä, jotka ”eivät pelkää” ”Herraa Sebaotia”. William Miller on ensimmäisen enkelin sanansaattaja, joka kutsuu ihmisiä ”pelkäämään Jumalaa”. Perustusten hylkääminen on Jumalan pelon hylkäämistä.

Sillä katso, se päivä tulee, joka palaa kuin pätsi; ja kaikki ylpeät, niin, kaikki, jotka tekevät jumalattomasti, ovat kuin oljet, ja tuleva päivä polttaa heidät, sanoo Herra Sebaot, niin ettei se jätä heille juurta eikä oksaa. Mutta teille, jotka pelkäätte minun nimeäni, on vanhurskauden Aurinko nouseva, ja parantuminen on sen siivissä; ja te lähdette ulos ja hypitte kuin syöttövasikat. Ja te tallaatte jumalattomat, sillä he ovat oleva tuhkaa teidän jalkojenne alla sinä päivänä, jona minä tämän teen, sanoo Herra Sebaot. Muistakaa minun palvelijani Mooseksen laki, jonka minä hänelle Hoorebilla säädin koko Israelia varten, käskyineen ja oikeuksineen. Katso, minä lähetän teille profeetta Eliaan ennen kuin tulee Herran suuri ja peljättävä päivä. Ja hän on kääntävä isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata kirouksella. Malakia 4:1–6.

- Raamatun alku (1. Mooseksen kirja) ja Raamatun loppu (Ilmestyskirja).
- Vanhan testamentin alku (1. Mooseksen kirja) ja Vanhan testamentin loppu (Malakia).
- Uuden testamentin alku (Matteus) ja Uuden testamentin loppu (jälleen Ilmestyskirja).
- Johanneksen todistuksen alku (Johanneksen evankeliumi) ja Johanneksen todistuksen loppu (taas Ilmestyskirja).
- Malakian alku ja Malakian loppu.
- Matteuksen evankeliumin alku ja Matteuksen evankeliumin loppu.
- Johanneksen evankeliumin alku ja Johanneksen evankeliumin loppu.
- Neljän evankeliumin alku ja neljän evankeliumin loppu.

Kun poistamme ne profeettalliset alut tai loput, joihin viitataan useammin kuin kerran, jäljelle jää kahdeksan profeettallista linjaa, jotka on tuotava yhteen ja asetettava Ilmestyskirjan kolmen ensimmäisen jakeen päälle. Entä 1. Mooseksen kirjan loppu?

1. Mooseksen kirjan viideskymmenes luku päättyy Joosefin kuolemaan.

Niin Joosef kuoli sadankymmenen vuoden iässä; ja hänet palsamoitiin, ja hänet pantiin arkkuun Egyptissä. 1. Moos. 50:26.

Neljäskymmenes kahdeksas luku osoittaa Jaakobin kuoleman. Se, että Jaakobin kuolema mainitaan ensin neljännessä kahdeksannessa luvussa ja että viidennenkymmenennen luvun päätösjakeet johtavat Joosefin kuolemaan, asettaa Alfa ja Omega -tunnusmerkin Ensimmäisen Mooseksen kirjan kolmen viimeisen luvun ylle tämän kirjan päätöksenä.

Noita kahta kuolemaa käytetään vertauskuvina Israelin Egyptin-vankeuden alkamiselle ja päättymiselle. Alussa Jaakobin ruumis viedään takaisin haudattavaksi hänen isiensä luo, ja kun Mooses lähtee Egyptistä, hän vie Joosefin ruumiin haudattavaksi hänen isiensä hautapaikkaan.

Ja Mooses otti Joosefin luut mukaansa; sillä tämä oli vakavasti velvoittanut Israelin lapset valalla sanoen: Jumala on totisesti pitävä huolen teistä, ja teidän on vietävä minun luuni täältä mukanne. 2. Moos. 13:19.

1. Mooseksen kirjan loppu käsittää kolme viimeistä lukua. Luvussa neljäkymmentäkahdeksan Jaakob (Israel) lausuu siunaukset kahdelletoista pojalleen, ja nämä siunaukset yksiselitteisesti tunnustetaan profetioiksi siitä, mitä näille kahdelletoista sukukunnalle tapahtuu tutkivan tuomion ”viimeisinä päivinä”.

Jaakob kutsui poikansa luokseen ja sanoi: Kokoontukaa yhteen, niin minä ilmoitan teille, mitä teille tapahtuu viimeisinä päivinä. Kokoontukaa yhteen ja kuulkaa, te Jaakobin pojat; kuunnelkaa Israelia, isäanne. 1. Mooseksen kirja 49:1, 2.

Tutkintatuomion ”viimeisinä päivinä” Herra lupaa koota kaksitoista poikaansa, jotka Ilmestyskirjassa esitetään satana neljänäkymmenenä neljänä tuhatena. Nämä ovat ne, jotka Johannes esittää Ilmestyskirjassa. Heidät kootaan Jaakobilta tulevan kutsun kautta, kutsun kautta heidän alkavan historiansa piiristä, jota heidän käsketään ”kuulla” ja jota ”totella”. Viimeisinä päivinä ne, joita Jaakobin pojat esikuvallisesti kuvaavat, ”kuulevat” sanoman ja ”totteleva[t]” eli, kuten Johannes sanoo, ”pitävät” sen, mitä siihen on kirjoitettu. Se on isän kutsu lapsille, se on Elian sanoma. Kutsutut ovat ”Jaakobin poik[ia]”, ja heidän tulee myös ”kuulla Israelia”, isäänsä.

Esau ja Jaakob edustavat Malakiassa viisaita ja tyhmiä neitsyitä. Kutsu tulee heidän isältään Jaakobilta ja heidän isältään Israelilta, osoittaen, että kun viimeinen kutsu esitetään, jokainen on laodikealainen adventisti ja valinta asetetaan heidän omiin käsiinsä siitä, ovatko he pettäjä Jaakobin poikia vai voittaja Israelin poikia. Sen, mikä antaa heille mahdollisuuden tehdä valinnan, on sanoman luova voima. Jos sanoma luetaan, kuullaan ja pidetään, silloin heidät muutetaan Israelin pojaksi saman identtisen luovan voiman kautta, joka toi kaiken olemassaoloon. Kieltäytyä kuulemasta merkitsee Jaakobin, pettäjän, kokemuksen säilyttämistä.

Jaakobin kokoamiskutsu, joka on myös Ilmestyskirjassa avatun sanoman kokoamiskutsu, on tärkeä vertauskuva ymmärtää. Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa mainitut ”seitsemän aikaa” opettavat, ettei ole kokoamista, ellei sitä ennen ole hajottamista. Ne sataneljäkymmentäneljätuhatta ovat niitä, jotka hajotettiin ennen kutsua. Tämä totuus tuodaan Raamatussa toistuvasti esiin.

Kuulkaa Herran sana, te kansakunnat, julistakaa se kaukaisilla saarilla ja sanokaa: Hän, joka hajotti Israelin, kokoaa hänet ja varjelee häntä niin kuin paimen laumaansa. Jeremia 31:10.

Liitto, joka uudistetaan sadan neljänkymmenenneljän tuhannen kanssa, sisältää lupauksen, että Jumala kirjoittaa lakinsa meidän sydämiimme. Mutta ne, joille Herra on tehnyt tämän luovan teon, ovat olleet aiemmin hajallaan.

Ja Herran sana tuli minulle uudelleen näin: Ihmislapsi, sinun veljesi, sinun veljesi, sukulaisesi miehet ja koko Israelin heimo kokonaisuudessaan, he ovat ne, joille Jerusalemin asukkaat ovat sanoneet: Menkää kauas Herrasta; meille tämä maa on annettu omistukseksi. Senthäden sano: Näin sanoo Herra, Herra: Vaikka minä olen karkottanut heidät kauas pakanakansojen sekaan ja

vaikka minä olen hajottanut heidät eri maihin, olen minä kuitenkin oleva heille vähäisenä pyhäkkönä niissä maissa, joihin he tulevat. Sentähden sano: Näin sanoo Herra, Herra: Minä kokoan teidät kansojen seasta ja kerään teidät niistä maista, joihin teidät on hajotettu, ja minä annan teille Israelin maan. Ja he tulevat sinne ja poistavat sieltä kaikki sen iljetykset ja kaikki sen kauhistukset. Ja minä annan heille yhden sydämen, ja uuden hengen minä panen teihin; ja minä poistan kivisydämen heidän lihastaan ja annan heille lihasydämen. Hesekiel 11:14–19.

Paljon enemmän on sanottava niiden sadan neljäkymmenenneljän tuhannen kokoamisesta suhteessa ”hajottamiseen”, mutta meidän on ensin koottava yhteen tarkastelu Alfa ja Oomegan tunnusmerkistä näissä yhdeksässä viittauksessa, joita olemme tarkastelemassa.

Kaksi luokkaa esitetään Ensimmäisen Mooseksen kirjan kolmessa viimeisessä luvussa: kapinallisten luokka ja viisaiden luokka. Molemmat luokat kuulevat äänen, joka sanoo: tämä on tie, kulkekaa sitä; mutta toinen luokka kieltäytyi kuulemasta pasuunan ääntä ja vaeltamasta muinaisia polkuja. Kapinallisten luokka Ensimmäisen Mooseksen kirjan luvuissa neljäkymmentäkahdeksan–viisikymmentä esitetään kolmantenatoista sukukuntana.

Muinaisen Israelin alussa oli kolmetoista heimoa, ja nykyisen Israelin alussa oli kolmetoista opetuslasta. Se yksi opetuslapsi, joka erottautuu muista kahdestatoista opetuslapsesta, (samoin kuin Efraim erottautui muista heimoista) on kummassakin tapauksessa kapinan vertauskuva. Sisari White kutsuu Juudasta suoraan tyhmäksi neitsyeksi.

”Rikkaviljan seassa on ollut ja tulee aina olemaan lusteita, tyhmät neitsyet yhdessä viisaitten kanssa, ne, joilla ei ole öljyä astioissaan lamppujensa kanssa. Siinä seurakunnassa, jonka Kristus perusti maan päälle, oli ahne Juudas, ja Juudaksia tulee olemaan seurakunnassa sen historian jokaisessa vaiheessa.” Signs of the Times, October 23, 1879.

Juudas Iskariot oli tyhmä neitsyt; hän oli luste, ja jos hän oli tyhmä neitsyt, silloin hän oli myös laodikealainen.

”Tyhmien neitsyiden edustamasta seurakunnan tilasta puhutaan myös Laodikean tilana.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Joosefin molemmat pojat saivat Jaakobilta siunauksen Ensimmäisen Mooseksen kirjan neljännessäkymmenennessäkahdeksannessa luvussa, ja siitä lähtien heihin viitataan ”puoliheimoina”. Olivatpa he puoliheimoja tai eivät, he olivat silti heimoja. Juudas Iskariot korvattiin Mattiaalla, jotta täytettäisiin se kahdestoista sija, joka oli aiemmin ollut Juudas Iskariotin hallussa. Juudas oli opetuslapsi, ja tässä merkityksessä — muinaisen Israelin lopussa oli kolmetoista opetuslasta, aivan niin kuin alussa oli kolmetoista heimoa.

Joosefin pojasta Efraimista (kolmannestatoista heimosta) tuli kapinan vertauskuva, kun pohjoiset kymmenen heimoa asettuivat Jerobeamin tueksi ja jakoivat valtakunnan kymmeneen pohjoiseen heimoon ja kahteen eteläiseen heimoon. Miksi määrittelen Joosefin pojan Efraimin kapinan vertauskuvaksi enkä hänen veljeään Manassea? Efraimiin liittyvä kapina alkaa luvussa neljäkymmentäkahdeksan, ennen kuin Jaakob siunaa kaksitoista poikaansa. Luvussa neljäkymmentäkahdeksan Jaakob siunaa ensin Joosefin kaksi poikaa. Koska Manasse oli

esikoinen, Joosef odottaa, että hänen poikiensa ensimmäisen siunauksen tulisi kohdata Manasse, ja Joosef nousee vastustamaan Jaakobin valintaa Efraimista.

Efraimin alku Jumalan valittujen edustajana sisältää todistuksen kapinasta, ja Efraimin loppu on 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” hajotus vuodesta 723 eKr. vuoteen 1798. Vuonna 723 eKr. pohjoiset kymmenen heimoa, Efraimin valtakunta (tunnettu myös Israelina), sai kuolinhaavan raamatullisen profetian valtakuntana. Tuo kuolinhaava pani alulle aikaprofetian, joka päättyi siihen, että paavillinen valta ja sen valtakunta saivat kuolinhaavan vuonna 1798. Paavillisen vallan kuolinhaava vuonna 1798 on esikuva Babylonin lopullisesta kukistumisesta, jolloin pohjoisen kuningas Danielin kirjan yhdennentoista luvun neljännenkymmenennenviidennen jakeen mukaan ”tulee loppuunsa, eikä häntä kukaan auta”. Babylonin kapina ja kukistuminen viimeisinä päivinä esikuvattiin paavillisen vallan kapinassa ja kukistumisessa vuonna 1798, mikä puolestaan esikuvattiin Efraimin valtakunnan (Israelin) kapinassa ja kukistumisessa vuonna 723 eKr., mikä taas esikuvattiin Joosefin kapinassa isänsä profeetallista innoitusta vastaan, kuten Ensimmäisen Mooseksen kirjan lopussa osoitetaan.

Kapina, jonka vertauskuvana Efraim on, alkoi hänen isänsä (Joosefin) kapinasta omaa isäänsä (Jaakobia) vastaan. Se johtaa lopulta kymmenen pohjoisen heimon kapinaan, mikä johtaa siihen ”hajottamiseen”, jota 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä kuudennessa luvussa esitetään ilmauksella ”seitsemän aikaa”. Aikakausi, jonka ajan pohjoinen valtakunta oli hajallaan, jakautuu kahteen jaksoon. Ensimmäinen päättyy vuoteen 538, seuraava jakso päättyy vuoteen 1798, ja kaikki osoittaa siihen sanomaan, joka Ilmestyskirjassa avataan sineteistään juuri ennen koeajan päättymistä. Tuo sanoma osoittaa Babylonin lopullisen kukistumisen. Efraimin profeetallisen historian jokaisessa rajapyykissä kapina on merkittynä. Samoin on kolmantenatoista opetuslapsena pidetyn Juudas Iskariotin kapina. Nämä ovat kaksi niistä todistajista, jotka osoittavat luvun kolmetoista olevan kapinan vertauskuva. Mutta mitään näistä pyhistä totuuksista ei voida tunnistaa, ellei ihminen seiso adventismin perusteilla, jotka rakennettiin sen ensimmäisen totuuden varaan, jonka Miller löysi, ja sen ensimmäisen totuuden varaan, jonka adventismi hylkäsi.

Ensimmäisen Mooseksen kirjan loppu on sopusoinnussa kaikkien niiden muiden linjojen kanssa, joita olemme tarkastelleet. Yhteenvetona:

Alussa taivaallinen kolmiyhteys — Isä, Poika ja Pyhä Henki — oli todistamassa taivaan ja maan luomista, jonka Poika, joka on myös Sana, toimitti. Sana tuli Isän ja ihmiskunnan välisen yhteyden välikappaleeksi, ja Sana on ainoa tie, jonka kautta ihmiskunta voi olla yhteydessä Isään. Isän sanoma annettiin Pojan kautta enkeli Gabrielille, joka Luciferin (valonkantajan) korvasi tämän taivaassa tapahtuneen kapinan jälkeen. Gabriel vastaanottaa valon eli sanoman ja välittää sen profeetalle, joka on pyhä luotu olento ja jolle on annettu tehtäväksi välittää sanoma Isältä langenneelle luotujen perheelle. Profeetalle annettu sanoma kirjoitetaan muistiin ja sen jälkeen välitetään ihmiskunnalle. Viestintäprosessin jokaisessa vaiheessa sanoma on pyhä, ja tästä syystä myös profeettojen, jotka ovat langenneita ihmisiä, tulee olla pyhiä. Siinä kohdassa, jossa pyhä sanoma siirtyy langenneen ihmiskunnan käsiin, ihmiskunnalla on mahdollisuus käsitellä pyhää sanomaa epäpyhitetyin käsin. Näin pyhän sanoman valo synnyttää sekä valoa että pimeyttä. Kun sanoma otetaan vastaan langenneen ihmisen perheeseen kuuluvien keskuudessa, se sisältää saman

luovan voiman, joka loi kaiken, ja juuri tämä on se voima, joka vanhurskauttaa tuon olennon. Viestintäprosessin alku havainnollistaa sen loppua. Sen tähden, jos sanoma kuullaan, luetaan ja pidetään, sanoma luo langenneen ihmiskunnan uudeksi Pojan kuvan kaltaiseksi.

Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat varteen sen, mitä siihen on kirjoitettu, sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:3.

Johannes kuvaa langennutta ihmiskuntaa tutkivan tuomion ”viimeisinä päivinä”, jotka kuulevat äänen takanaan ja kääntyvät vastaanottamaan sanoman, joka johtaa menneisyyteen. Ne, jotka vastaanottavat sanoman eivätkä tee siitä osaa elämäänsä, vaan yksinomaan koko elämänsä, vanhurskautetaan siinä ja silloin. Vanhurskautetuksi tuleminen on pyhäksi tekemistä. Kun ne, jotka lukevat ja kuulevat Isän lähettämän sanoman, ottavat sanoman vastaan ja tulevat pyhiksi tehdyiksi, se tapahtuu sanomassa olevan luovan voiman kautta. Luova voima toteuttaa ihmisten vanhurskauttamisen työn, kun ihmiset uskovat niin kuin Abraham uskoi. Sanoma kehottaa heitä kääntymään ja kuuntelemaan takaa kuuluvaa ääntä, joka johtaa vanhoille poluille, jotka ovat perustavia totuuksia. Sanoma johdattaa heidät kaikkeen totuuteen, ja kulkiessaan vanhoja polkuja he kulkevat vanhurskautettujen polulla.

Mutta vanhurskasten polku on kuin hohtava valo, joka kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka. Jumalattomien tie on kuin pimeys; he eivät tiedä, mihin kompastuvat. Poikani, tarkkaa minun sanojani; kallista korvasi minun puheilleni. Älkööt ne väistykö silmistäsi; säilytä ne sydämesi keskuksessa. Sillä ne ovat elämä niille, jotka ne löytävät, ja terveys kaikelle heidän lihallensa. Varjele sydämesi yli kaiken, mitä varjellaan, sillä siitä elämä lähtee. Pane pois luotasi petollinen suu, ja pidä kaukana itsestäsi vilpilliset huulet. Katsokoot silmäsi suoraan eteenpäin, ja luomesi tähystäkoot suoraan eteesi. Tasoita polku jaloillesi, ja kaikki tiesi olkoot vakaat. Älä poikkeaa oikealle äläkä vasemmalle: käännä jalkasi pois pahasta. Sananlaskut 4:18–27.

Ne, jotka vanhurskautetaan välitetyn sanoman kautta, vaeltavat sillä polulla, joka edustaa alati lisääntyvää valoa, mutta juuri tuo valo tekee jumalattomien polun vastaavasti yhä pimeämmäksi. Valo erottaa pimeydestä. Se luova voima, joka alussa käski valon tulla, saa ihmiskunnan kohdalla lopussa aikaan saman vaikutuksen kuin valo sai aikaan alussa. Se joukko, joka kieltäytyy kuulemasta takaansa kuuluvaa ääntä ja siksi valitsee kulkea pimentynyttä polkua, ”lankeaa” hänen Sanaansa, sillä he kompastuvat peruskiveen, siihen vanhaan koeteltuun kiveen. Ääni on Alfa ja Omega, ja kun vanhurskautetut kuulevat nuo sanat ja kallistavat sydämensä noiden sanojen puoleen, he säilyttävät nuo sanat sydämensä keskellä, sillä Alfa ja Omega kääntää heidän sydämensä isien puoleen (menneisyyteen), ja isien sydämet osoittavat loppuun.

Vanhurskaan tie on suora; sinä, kaikkein oikeamielisin, punnitset vanhurskaan polun. Niin, sinun tuomioittesi tiellä, Herra, me olemme odottaneet sinua; sielumme kaipaus on sinun nimeesi ja sinun muistamiseesi. Sielullani olen yössä halunnut sinua; niin, hengelläni sisimmässäni minä etsin sinua varhain, sillä kun sinun tuomiosi ovat maan päällä, maailman asukkaat oppivat vanhurskautta. Jesaja 26:7–9.

Jumala punnitsee eli tuomitsee niitä, jotka vaeltavat vanhurskasten polkua, ja Hän tekee sen ”viimeisinä päivinä”, kun Hänen tuomionsa ovat maassa. Vanhurskaita ovat ne, jotka ovat odottaneet Herraa täyttäen viivytyksen ajan, josta puhutaan vertauksessa kymmenestä neitsyestä. Niiden, jotka vaeltavat kasvavan tiedon polkua, haluna on yhä suurempi ja suurempi ymmärrys Jumalan nimestä, Hänen luonteestaan. Ne, jotka ovat odottaneet Herraansa, ovat niitä, jotka julistavat viimeisen varoitussanoman, sillä he ovat niitä, jotka julistavat keskiyön huudon, joka on tietenkin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ensimmäinen, sisäinen sanoma, jota seuraa toinen, ulkoinen sanoma.

Ja tämän jälkeen minä näin erään toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisesti kovalla äänellä sanoen: “Kukistunut, kukistunut on Babylon, se suuri, ja siitä on tullut riivaajien asuinsija ja jokaisen saastaisen hengen tyyssija ja jokaisen saastaisen ja inhottavan linnun häkki. Sillä kaikki kansat ovat juoneet hänen haureutensa vihan viiniä, ja maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta hänen kanssaan, ja maan kauppiat ovat rikastuneet hänen ylellisyytensä runsaudesta.” Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: “Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ja ettette saisi osanne hänen vitsauksistaan.” Ilmestys 18:1–4.

Kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui 11. syyskuuta 2001, seitsemännen päivän adventistikirkko kieltäytyi sen viimeisestä kutsusta palata vanhoille poluille. Tällöin se lakkasi olemasta Yhdysvalloissa tosi protestantismin sarvi. Siinä vaiheessa alkoi koettelemisprosessi niille, jotka valitsivat ottaa tuon voimallisen äänen sanoman vastaan ja syödä sen, kuten Johannes esikuvallisesti teki, kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli laskeutui adventismin alussa 11. elokuuta 1840. Hengellinen kansakunta, joka oli ottanut tosi protestantismin vaipan kantaakseen silloin, kun ensimmäisen enkelin sanoma hylättiin, seurasi sitten luopioprotestantismin jalanjäljissä adventismin alussa.

Todellinen protestanttinen sarvi annettiin silloin niille, jotka ottivat vastaan Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa enkelin kädessä olleen pienen kirjan sanoman. Adventismin alkuvaiheen koetusprosessi vuosina 1840–1844 edustaa adventismin lopun koetusprosessia syyskuun 11. päivästä 2001 Yhdysvalloissa annettavaan sunnuntailakiin saakka. Ensimmäisen historian, vuosien 1840–1844, sekä syyskuun 11. päivänä 2001 alkaneen koetusprosessin puitteissa tapahtuu taloudenhoidollinen siirtymä entisestä uskovien joukosta, joka kantoi protestantismin viittaa, uuteen uskovien joukkoon, joka ottaa kantaakseen todellisen protestantismin viitan.

Vielä tärkeämpää vanhurskautettujen tien tarkastelussamme on se, että tuossa historiassa on pettymys, joka merkitsee viipymisen ajan alkua. Uskolliset odottavat tuona aikana Herraansa, ja se päättyy Keskiyön huudon sanoman sinetin avaamiseen. Tuo koettelemisprosessi adventismin alussa päättyi, kun Keskiyön huudon sanoma saavutti päätöksensä 22. lokakuuta 1844. Lopun koettelemisprosessi päättyy niiden osalta, joita Johannes edustaa, Yhdysvaltain sunnuntailaissa. Lopun Keskiyön huudon sanoma päättyy aivan kuten alussakin, ja adventismin alussa Keskiyön huudon sanoman sinetti avattiin ennen koettelemisprosessin päättymistä. Alun Keskiyön huudon sanomaa avataan nyt lopussa.

Vanhurskautetut viisaat neitsyet astuvat liittoon Jumalan kanssa silloin, kun pahat tyhvät neitsyet astuvat kuoleman liittoon.

Joille hän sanoi: Tämä on lepo, antakaa väsyneen levätä, ja tämä on virvoitus; mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, vähän täällä, vähän tuolla; jotta he kulkisivat ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Sentähden kuulkaa Herran sana, te pilkkaajat, jotka hallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa. Koska te olette sanoneet: Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, ja tuonelan kanssa meillä on sopimus; kun ylitsevyöryvä ruoska käy lävitse, ei se tule meidän osaksemme; sillä me olemme tehneet valheesta turvamme, ja petoksen suojiin olemme kätkeytyneet. Sentähden näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustukseksi kiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun perustuksen: joka uskoo, se ei pakene. Jesaja 28:12–16.

Vanhurskautetut vievät Pyhän huudon pyhän sanoman seurakunnalle, ja sen jälkeen he julistavat toisen äänen sanomaa kutsuessaan ihmiskuntaa ulos Babylonista.

”Niinpä maailman varoittamisen viimeisessä työssä kirkkoille esitetään kaksi erillistä kutsua. Toisen enkelin sanoma kuuluu: ’Kukistunut, kukistunut on Babylon, tuo suuri kaupunki, koska se on juottanut kaikille kansoille haureutensa viiniä.’ Ja kolmannen enkelin sanoman voimallisessa huudossa kuullaan ääni taivaasta sanovan: ’Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään etkä saisi osanne hänen vitsauksistaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä.’”
Review and Herald, 6. joulukuuta 1892.

Ne, jotka tulevat ulos Babylonista ja liittyvät niihin, jotka vaeltavat vanhurskasten polulla, otetaan laumaan sen kasteveden kautta, jota edustaa taivaallisen kolmikon nimi. Vanhurskautetut, olivatpa he niitä, jotka parhaillaan kuulevat Johannekselle Patmoksella annetun sanoman, tai niitä, jotka sen jälkeen kutsutaan ulos Babylonista, vanhurskautetaan kaikki vastaanottamalla Pyhä Henki. Tuo Pyhän Hengen jumaluuden ja ihmisen ihmisyyden yhdistelmä toteutettiin, niin kuin esikuvaksi asetettiin silloin, kun Kristus otti päällensä ihmisluonnon. Ne sataneljäkymmentäneljätuhatta kuvattiin kahden todistajan kautta, Jaakobin kahdentoista pojan ja kahdentoista opetuslapsen. Jumalattomia kuvataan kolmellatoista heimolla ja kolmellatoista opetuslapsella. Molemmat ”kolmetoistat” kummassakin kuvauksessa kutsuttiin olemaan pappeja Jumalalle, ja niitä, jotka hylkäävät tuon kutsun, edustaa Eesau, kun taas hänen nuorempi veljensä Jaakob edustaa niitä, jotka ottavat kutsun vastaan. Eesau ja Jaakob edustavat molemmat laodikealaisia seitsemännen päivän adventisteja maailman lopussa. Toinen ryhmä ottaa vastaan pyhän sanoman, joka välitetään profeetan kirjoitusten kautta, ja muuttuu Israeliksi, kun taas Eesau säilyttää nimensä.

Näihin yhdeksään Alfaa ja Omegaa koskevaan riviin sisältyy tietenkin paljon enemmän, sillä tämä oli vain lyhyt yhteenveto Jumalan sanan aluista ja lopuista.

Yhdeksän historian linjaa, jotka edustavat profeetallisia historioita luomisesta toiseen tulemiseen saakka. Kaikki nämä yhdeksän profeetallista alkamis- ja päättymislinjaa ovat suorassa yhteydessä

Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolmeen ensimmäiseen jakeeseen. Nuo kolme jaetta osoittavat, että Jeesuksen Kristuksen ilmestys, joka sinetin avaamisen kautta paljastetaan juuri ennen koetusajan päättymistä, on Jumalan luovan voiman ilmentymä. Mikä muu voima voisi rakentaa näin monimutkaisen, yhteen kudotun todistuksen monista eri todistajista, jotka antoivat todistuksensa Mooseksen ajasta aina Ilmestyskirjan Johanneksen aikaan asti?

Riisu kenkäsi, sillä tämä on pyhä maa.